

“Per què ens odien tant?” “Per què ens odien d’aquesta manera?” es preguntava el President Bush dies després dels atemptats del 11 de setembre. Amb aquesta pregunta posava en relleu una incapacitat alarmant per fer-se càrrec de la percepció que poden tenir en l’actual equilibri de forces aquells que es troben en una situació d’inferioritat estructural. No cal dir que em sembla monstruós provocar la mort de més de tres mil persones i que considero que si la política té un sentit ha d’ésser el de contribuir a evitar situacions de violència desfermada com aquestes. El *New York Times*, fent-se seu l’argument emprat per Benjamin Netanyahu en el context del conflicte de Palestina, responia a la pregunta del President americà dient que si s’odia tant als EEUU és perquè defensen el capitalisme, els drets individuals, la separació de l’Església i l’Estat, perquè fomenten la democràcia i la modernitat arreu del món. Com que és impossible al·ludir aquí tot el conjunt d’escenaris en què els nord-americans han intervingut de manera determinant per “fomentar la democràcia i el respecte als drets individuals” ens limitarem a esmentar algunes dades que ens semblen prou significatives. En aquest sentit en un llibre recentment publicat, Chomsky ens ajuda molt eficaçment a respondre la pregunta del President Bush. Per què ens odien tant? Potser recordarem que la intervenció de l’administració Reagan a Nicaragua, creant, finançant i assistint la guerrilla antisandinista, es va saldar amb la xifra de 29.000 morts. Potser recordarem també que quan el tribunal internacional de La Haya va condemnar el 27 de juny del 1986 “l’ús il·legal de la força” per part dels EEUU al país centre americà, Washington va respondre dient que no es doblegaria a un tribunal del qual no en reconeixia la competència. En el Consell de Seguretat, els EEUU van ser l’únic estat que va vetar la resolució presentada per Nicaragua en què es demanava que tots els estats del món respectessin el dret internacional. Israel fou l’únic estat que va fer costat als EEUU en l’Assemblea General quan aquesta qüestió fou debatuda. Hem de recordar els més de dos milions de refugiats, els milers de víctimes i les centenars de poblacions destruïdes al Kurdistan com a resultat de la repressió turca contra la població kurda, massivament finançada pels EEUU (amb el lliurament fins i tot d’avions F-16)? I què hauríem de dir de les terribles conseqüències que té entre la població civil la política dels EEUU a Irak? I del suport sistemàtic dels EEUU a una situació de clamorosa il·legalitat internacional com és l’alteració de les fronteres d’Israel el 1967, i més en particular l’annexió de Jerusalem est? Els EEUU van poder considerar legal la intervenció a l’Irak l’any 1991 exactament amb la mateixa base jurídica que fa il·legal l’ocupació israeliana dels territoris àrabs, és a dir, una resolució de l’ONU. Els EEUU bombardegen Afganistan en represàlia pel fet que el govern talibà es nega a extradir incondicionalment Bin Laden (tot i que hi hagut iniciatives al llarg d’aquests tres mesos per tal que Bin Laden es sotmetés a la jurisdicció d’un tribunal internacional, però els EEUU s’hi han negat); en canvi Washington no té inconvenient a no extradir M. Emmanuel Constant a Haití, acusat de la mort de milers de persones després del cop d’estat contra el president Bertrand Aristide el 30 de setembre del 1991. Qui se’n recorda avui de M.E. Constant? La política exterior dels EEUU s’expressa en el llenguatge de persones com el subsecretari de defensa Paul Wolfowitz. Els suggereixo que s’informin i segueixin les seves intervencions públiques. L’any 1928 Hitler va escriure “Només hi ha un dret en el món, i aquest dret rau en la pròpia força”; sincerament, no veig cap motiu per pensar que no la podria firmar Wolfowitz o Bush.